

ÖZGEÇMİŞ

Jale İnan 1 Şubat 1914 yılında Mesture ve Aziz Ogan'ın kızı olarak İstanbul'da doğmuştur. Jale İnan'ın arkeolojiye merakı babası dolayısıyla çok küçük yaşta uyanmıştır. Osman Hamdi Bey, Gebze'de yazlık komşusu Ahmet Bey'in oğlu Aziz Bey'i çocuk denecek yaşta tanımış, onda güzel sanatlara ve eski eserlere karşı dikkate değer istidat sezmiş ve onu Asarı Atika Müzelerine girmeye teşvik etmiştir. Aziz Bey Sanayii Nefise'de resim eğitimi görmüş ve yabancı dil olarak Fransızca öğrenmiştir. Böylece ressam, müzeci ve arkeolog olarak Türk Arkeolojisine 56 yıl hizmet vermiştir.

Jale İnan, babasının İzmir ^{Asriyatika Müjettisiği ve Müze Müdürlüğü} memuriyeti sırasında İzmir civarında kazı ve bilimsel gezi yapan Theodor Wiegand, J. Keil, Gehard Rodenwaldt gibi dönemin ünlü arkeologlarını babasının davetlerinde çocuk yaşta tanımıştı. Çocukluğunun geçtiği bu yoğun sanat ve arkeoloji ortamından etkilenererek arkeoloji okumaya karar vermiştir.

Jale İnan, 1934'te Erenköy Lisesi'nden mezun olduğu zaman İstanbul Üniversitesi'nde Arkeoloji öğretimi yoktu.

Alexander v. Hunboldt bursu ile Almanya'da arkeoloji eğitimi görmek üzere Sirkeci Garı'ndan ailesi tarafından yolcu edildiğinde metin ve neşeli görünüyordu. Ancak Orient Express hareket edip uzaklaşmaya başladığı zaman kara kara düşünmeye başladı. Babası, Theodor Wiegand ile mektuplaşıp kendisine bir pansiyonda yer bulunmuş ve Berlin'de Enstitü asistanlarından biri karşılayıp yerine götürecekti. Ama bu kişi Jale'yi tanımıyordu, babasının gönderdiği bir fotoğrafla onu bulmaya çalışacaktı. Tren Berlin'e vardığında Jale, elindeki fotoğrafla birinin aradığını görünce el etti. Bu şahsın ileride Almanya'nın ünlü arkeologu M. Wegner olduğunu sonradan öğrenecekti.

Sıkı bir Almanca dili eğitimi görerek ve gece gündüz çalışarak bir sömestr sonra verdiği Almanca dili imtihanı sonucu üniversiteye kaydını yaptırabilme hakkını kazandı. Arkeoloji eğitimi için Latince ve Grekçe öğrenmesi de gerekiyordu. Üniversitenin kurslarına devamla önce Latince sonra da Grekçe'den diploma aldı. Bir buçuk sene içinde başarılı Almanca ve Latince imtihanlarından sonra devlet bursu için başvurdu ve kazandı. Çünkü Alexander von Hunboldt bursu bir senelik idi. Babasının eski dostu Wiegand ona hami gibi davranıyor ama sıra evine davet ediyordu. Çocukluğunda tanımak olanağını bulduğu Rodenwaldt üniversitede hocası olmuştu. O da sık sık evine davet ediyor, yalnızlık çekmemesi için etina gösteriyordu.

Jale İnan bazı Alman öğrencilerin yaptığı gibi arada başka bir üniversitede öğretimi yararlı bularak iki sömestr öğrenimini Münih Üniversitesi'nde sürdürdü. Ünlü arkeolog Buschor ve Diepolde'in derslerini dinledi ve seminerlerine ödevlerle katıldı. Bu arada Üniversitenin spor faaliyetlerine, özellikle mesleği için gerekli olur düşüncesiyle binicilik kurslarına katılmayı ihmal etmiyordu. Severek yaptığı bir spor da buz pateni idi.

Vakit buldukça Almanya'nın çeşitli kentlerine seyahat ^{ederek} onların müze ve tarihi eserlerini tanımaya çalışıyordu. O zamanlar Berlin'in kültür yaşamı çok parlak ve renkli idi. Jale İnan olanak buldukça konser, tiyatro, opera ve sergilere de gitmeye çalışıyordu.

1939'da öğrenci olarak katıldığı Uluslararası Arkeoloji Kongresi ile Berlin'deki bu parlak öğrenci yaşamını noktaladı. Kongrenin son günlerinde savaş korkusu duyulmaya başladı. Kongresisler için düzenlenen Schiller tiyatrosundaki gösteride birinci aradan sonra Polonya'lı meslektaşlar ortadan kaybolmuştu. Ancak Alman deyimi ile kongre "planmäßig" kapanışı dahil sonuna kadar devam etmiştir. Devlet Türk öğrencilerini geri çekme kararı aldı. Yurda döndükten bir süre sonra sorumluluk kendilerine ait olmak üzere Almanya'ya dönüp tahsil etmelerine müsaade edildi. Böylece tekrar Almanya'ya giden Jale İnan'ın II. Dünya Savaşı sırasındaki öğretim dönemi pek kolay olmadı. Giderek bombardımanlar artıyor, kış aylarında kitaplıklarında ısı 10 derece üzerine nadir çıkıyordu. Ancak palto ve eldivenle çalışabiliyordu. Gıda vesikaları da giderek azalıyordu. Jale İnan bir düzen kurmuştu, yatmadan önce doktora tezi malzemesini küçük bir bavul içine yerleştiriyordu. Bazen sabahları rutubetli ve soğuk sığınaklarda sağlığını koruyabilmek için üst üste giyeceklerini de yan yana diziyordu. Alarm sirenleri çaldığında çok süratli olarak giyinir ve bavula yerleştirdiği doktora malzemesini ile sığınağa inmiş olurdu. Bazen sığınakta doktorası ile ilgili yapabileceği işlerle vakit değerlendirmeye çalışırdı. Sığınak anılarından severek söz ettiği bir tanesi " çok şiddetli bir gece bombardımanı sırasında kadınlar ^{yakında petleyen bombalar nedeniyle} ara sıra çığlık atıyordu. Benim sessiz sedasız oturmamdan sinirlenen bir hanım 'sizin sınırlarınız çelikten mi?' diye sordu. Ben, 'yok aynı sizinki gibi. Ama bağırarak bombaların istikametinin değişeceğine inansam emin olun hepimizden çok ben bağırırım' dedim."

1943 yılında Mart sonunda Jale İnan, Rodenwaldt'in yanında "Kunstreschlichtliche Untersuchung der Opfechandlung auf Römischen Münzen ^{Dissertation}" konulu ^{teziyle} doktora ^{imtihanını vermiş} imtihanını vermiş. Her ay sonu bir ay için verilen yiyecek kuponları ile alabildiği kadar malzeme ile seminerde ^{mesende hocelerine} arkadaşlarına ziyafet çekerek veda ^{eder} etmişti. Bu ziyafette hocası Rodenwaldt yaptığı çok güzel konuşmasında "Siz yalnız bilim imtihanında değil bizim kötü, zor ve acı günlerimizi içtenlikle paylaşmakla insanlık imtihanında da büyük başarı gösterdiğiniz" ^{tümcesi} ile noktalamıştı.

Jale İnan'ın trenle yurda dönüşü de pek zor oldu. Sansürlü haberleşme çok gecikmeli olduğundan ailesine geleceğini ^{yanı de kesin} de tam bildirememişti. Ailesi kızlarına kavuşmanın mutluluğu içinde idi. O'nu fazla zayıflamış buldular. Jale'de birkaç gün sonra kaşıntıya uğradı. Bir komşu buluşu iyi bildiğini ve Jale'nin uyuz olduğunu söyleyince Aziz bey ve Mesture hanım kızlarını derhal doktora götürdüler. Doktor olayı, uzun süre gıdasızlıktan sonra birden bire gıdanın fazla gelmesine bağladı.

İstanbul Üniversitesi'nde henüz Klasik Arkeoloji kürsüsü kurulmamıştı. Jale İnan, İlk Çağ tarihçisi Prof. Bosh'un yanına sikke asistanı olarak atandı. 1944'te bugünkü adı İstanbul Teknik Üniversitesi olan, o zamanki Yüksek Mühendis Mektebi'nin doçentlerinden Mustafa İnan ile evlendi. 1945'te oğlu Hüseyin İnan dünyaya geldi. 1946'da yeni üniversite kanunu ile ~~Prehistorya ve Klasik Arkeoloji~~ ^{Kürsüsü} bölümleri kurulmuş ve Prof. Mansel bölüm başkanı olarak atanmıştır. Berlin Üniversitesi'nde arkeoloji eğitimi görmüş ve doktorasını yapmış A.M. Mansel, Jale İnan'ı asistanı olarak almıştır. Böylece İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Klasik Arkeoloji kürsüsünde hocalık görevine başlamıştır. Kürsüde yalnız iki kişi oldukları için hocası kendisinden hemen ders vermesini istedi. Arkeoloji'ye Giriş Prosemineri yapmaya ve Sanat Mitolojisi dersini vermeye başladı. Herşey yeni kurulduğu için ilk yıllar zorlu geçti, büyük mücadeleler vermeleri gerekiyordu. Arif Bey'in ders ve seminerlerinde proje-siyon göstermek, öğrencilerin seminerleri için yabancı kaynakların çevirisini yapmak ve onlara yardımcı olmak Jale İnan'ın görevleri arasında girmişti.

Yeni kürsünün bir sıkıntısı da öğrencilere tavsiye edilecek Türkçe bir el kitabının bulunmaması idi. Prof. Arif M. Mansel, Jale İnan'dan Andreas Rumpf'un Yunan ve Roma Sanatı üzerine Almanca yazdığı el kitabını Türkçeye çevirmesini istedi. Ülkemizde daha yerleşmemiş bir bilim dalına ilişkin bir el kitabının çevirisi kolay olmadı. Bir çok deyimlerin karşılığını bulmakta Jale İnan çok zorlandı. Çünkü bu deyimler arkeoloji dilimizde yerleşecekti. Ana dilimiz arkeoloji alanında o zaman pek kısırdı. 1949 yılında yayınlanan bu kitap büyük bir ihtiyacı karşıladı.

Jale İnan asistanlığından bu yana özellikle öğrencileri çok sever onların yetişmeleri için yardımlarını hiçbir zaman esirgemezdi. Öğrencileri ona çok güvenir yalnız bilimsel problemleri değil, özel yaşam sorunları için de ona başvururlardı.

40 yıllık öğretim üyesi olarak çalıştığı fakülteden 1983 yılında yaş haddi ile emekliye ayrıldıktan sonra da eski ve yeni öğrencileri çekinmeden ona başvururlar. Hatta bazı Türk ve yabancı arkeologlar ona "Arkeologların Annesi" adını takmışlardır.

Jale İnan'ın eğitim faaliyetinin yanı sıra geniş çapta kazı uğraşları da meslek yaşamının önemli bir bölümünü oluşturur. 1946 yılında Perge kazılarının ön hazırlıklarını yapmak üzere Arif Bey tarafından Antalya'ya gönderildi. Genç ve tecrübesiz bir asistan olan Jale İnan, bilmediği, tanımadığı bir çevrede kendisini birdenbire Enstitüsü kazı hazırlıklarının içinde buldu. Antalya'da İsmet İnönü Kız Eğitim Okulu'nda kaldı. Tahammülü zor sıcaklar ve geceleri sivrisineklerin hücumuna uğraması onu bunaltıyordu. Çalışabilmek için cibinliğin içine girdikten buram buram terliyordu.

~~XXIX Dünya Savaşı sırasında Alman Dışişleri Bakanı von Papen ile Antalya bölgesinde~~

İsmet İnönü II. Dünya Savaşı sırasında Alman Dışişleri Bakanı von Papen ile Antalya bölgesinde yaptığı geziden sonra, Türk Tarih Kurumu'nun bu bölgede kazı yapılması için uyarılmıştı. TTK 1943 yılında bölgeyi gezerek kazı yeri seçmesi için A.M. Mansel'i Antalya'ya göndermişti. Arif Bey raporunda kazı için en uygun gördüğü yerin Side olduğunu belirtmişti. Ancak ilk kazı tahsisatı çok az olduğundan Mansel, Perge'de Batı Nekropolü'nde bir mezar caddesini açmayı planlamıştı. A. M. Mansel ve Aşkıdil Akarca'da Perge'ye geldikten sonra kazıya başlanmıştır. Heyet, Aksu Köy Enstitüsü'nde kalacaktı, Arif Bey'e öğretmenler odasını tahsis etmişlerdi. Jale İnan ve Aşkıdil Akarca ise Jale İnan'ın liseden arkadaşı Bedi Kervancıoğlu'nun lojmanında misafir edildiler. Kazı yerine ulaşmak için 35 dakika yürümeleri gerekiyordu. Çobanların hayvanlarını suladıkları aynı kavadan su içiyorlardı. Bu ilkel yaşam tarzlarında en büyük lüksleri, tövbekar bir eşkiya olan Ali Ağa'nın karanlık sokaktaki çayhanesinde çay içmekti. Kazıda fotoğraf çekmek, İstanbul'da evde filmleri banyo etmek ve basmak işlerini de Jale İnan yüklenmişti.

1947 yılında Side kazılarına başlanacağından Mansel yine Jale İnan'ı kazı hazırlıkları ile görevlendirdi. Jale İnan, kazılara epigrafist olarak katılacak olan Prof. Bosh'la beraber kazı malzemesi ile vapurla Antalya'ya gider. Jale İnan bu kez kendini biraz daha tecrübeli hissediyordu. Gerekli ilişkileri kurduktan sonra Aksu Köy Enstitüsü'nden sağladığı bir pikapla kazı malzemesi ile Side'ye yola çıkarlar. Side'ye 25 km kala Peri Köprüsü yıkılmış olduğundan suları çekilmiş dere yatağını aşarken araba arızalanmış tamiri uzamış ve Side'ye ancak karanlıkta varabilmişlerdi.

Daha önceden haberleri olan köylüler köy meydanında onları bekliyordu. El birliği ile büyük limanın gerisindeki kumsala iki çadır kuruldu. Gece yarısı çıkan rüzgar-
dan Jale İnan'ın çadırının kazıkları kumdan kurtulmuş ve çadır başına çökmüştü.
Bundan ders alan Jale İnan ertesi günü kampı küçük limanın arkasındaki sağlam
zemin üzerine kurmaya karar verdi. Herşey zamanından önce tamamlandı. Prof. Bas
İşçi kaydı haberini alan köylüler geldi. Bunların sayısı lüzumundan çok fazla idi.
19. yüzyılın sonlarında Giritli göçmenler tarafından kurulan Selimiye köyü çok
fakirdi. Genellikle tarlalarını eker biçerler, bir kaçı da balıkçılık yapardı.
Bunlar dinamitle balık avladıklarından fizikman da yatırdıkları kol, el ve gözle-
riyle de seçilebilirlerdi. Köyde satma olanakları olmadığından tuttıkları balıkla-
rı Manavgat'a götürürlerdi. Turizmden habersizdiler. Kazı onlara para kazandıracak
bir fırsattı. Uzun seneler nişan, düğün, sünnet düğünü kazıya göre ayarlanırdı.
Jale İnan için işçi kaydı zordu. Hepsi de çalışmak zorunda olduğunu ve iyi çalış-
cağını ileri sürüyordu. Hele bütün köylü çok zavallı olan Abidin Toriğin listeye
yazılmasını istiyordu. Arif Beyin dediği tarihte yarımadanın güney ucundaki N1
(Apollon) ve N2 (Athena) tapınakları ile bunların 90 m doğusundaki P(Men) tapınak-
larında kazıya başlandı. Arif Bey'in talimatı üzerine işçilere her hafta somu
ödeme yapılacağını bildirildi. Arif Bey'in gelememesi üzerine ^{Jale İnan} işçilere ^{her} hafta
sonu ödeme yapılamayınca işçilerin bu durumu nasıl karşılayacaklarından endişelenir
ve onlarla açık açık konuşmaya karar verir. Ödeme günü onları kampa çağırır.
Paranın Arif Bey'de olduğunu ve bir manisi dolayısıyla gelemediğini söyler ve
iki öneride bulunur: "Bana güveniyorsanız çalışmaya devam edelim, ikinci hafta
sonunda yevmiyelerinizi alırsınız. Yok bana güvenmiyorsanız işi tatil ederiz
ben rehine olarak burada kalırım". İşçiler Girit diliyle bir hayli tartıştıktan
sonra, "sana güveniyoruz işe devam edelim" derler. Bu kararın Jale İnan hem onla-
rın güvenini kazandığı hem de işe devam edileceği için çok sevinir.
Selimiye'lilerin bir geleneği vardı: Evlenecek adama müstakil ev açmadan kız
verilmezdi. İç güveyisi veya eve gelin alınmasını kabul etmezlerdi. Düğünden evvel
kızın çeyizi köylüler tarafından yeni evine taşınırdı. Bu renkli prosesyonun
başında bir kişi Kuran'la ilk olarak eve girerdi. Bu itibarlı görevi rastladığı
takdirde Jale İnan'a verirlerdi. Jale İnan yanına aldıkları ilaçlarla köylüleri
tedavi ederdi. O zaman köyde değil eczane, bakkal dükkanı bile yoktu. Kazı ^{da} somucu
yaralanan ^{işçilerin,} çocukların ^{çıbanlarını} yatıştırırdı. O zaman sık görülen çıbanlar ve emzikli annelerin
göğüs iltihapları konusunda Jale İnan zamanla uzmanlaşmıştı. Üşenmeden bu insanların
pansumanlarını yapar, temiz bakar, çıban ve yaralarını iyileştirirdi. İyi olmayan

yaralarda zamanla köylülerde bir inanç oluştu: "Jale Hanım'a götürün onun eli değerse iyileşir" demeye başladılar. "Jale Hanım" ismini de tam telaffuz edemediklerinden "Ceylanum" derlerdi. Kız alıp verme ve her türlü anlaşmazlıklarında da Jale Hanım'a başvururlar ve ondan uygun bir çözüm yolu bulmasını isterlerdi.

1949 yılında Jale İnan'da hastalanmıştı. Bacağına batan bir dikenden mikrop almış, muazzam bir çıban çıkmıştı. Acısına dayanamayacak ve yürüyemeyecek hale gelince öğrenci olarak kazıya katılan hemşirelik eğitimi görmüş olan Sevim Cansever'den (Pekman) çıbanını yarmasını istedi. Fakat bu iş başarılı olmadı. Kazıya katılan diğer bir öğrenci Aziz Alberk atla Manavgat'a giderek Dr. Asım Bey'i bulur. O zaman penisilin buzdolabında korumurdu. Asım Bey tariften böyle bir penisiline ihtiyaç olduğunu anlamış ve kışın getirip Manavgat'ın soğuk suyunda koruduğu bir şişe penisilinle Side'ye gelir. Çıbanın Şişe Pençe olduğunu teşhisini koyar. Ancak Ameliyathanelik bir müdahale gerektiğini söyler. Ancak acıya dayanabilirse bir uygulamada bulunabileceğini söyler. Jale İnan kazı sonunda birikmiş işleri ve fotoğraf çekimlerini halletmek için hemen ayağa kalkması gerektiğini düşünerek buna razı olur. Dr. Asım, enjektörün içine bu yağlı penisilinden doldurur, çıbanın çeşitli yerlerine enjekte eder. Sonra şekerli hamur hazırlatarak çıbanın üzerine bunu koyar. Aralıklarla penisilin ve hamurun yaraya verilmesini söyler. Sevim bu işleri çok dikkatli yapar. Ertesi sabah iltihabın önemli bir kısmı dışarı akar, şişlik nisbeten iner ve Jale İnan ayağa kalkar.

Bu arada Sideliler Jale İnan'a gittikçe alışmış ve onun kendiliköylerinden biri olmasını istemişlerdi. "Sen bizden ol", diyorlardı. "Bizden olman için burada bir evinin olması gerekir". Çoğu bahçelerinden ev yapması için yer vermeye hazırды. Jale İnan onların bu sevgi gösterilerini tebessümle karşılıyor. ve içinden İstanbul'da kirada otururken bu köyde ev edinmeyi akıldışı buluyordu. Ama yıllar geçtikçe işlerin devamı için ekibe bir evin gerektiğini de daha iyi anlıyordu. Ama resmi olanaklar buna uygun değildi. Çok kez kazı sırasında fırtınalı havalarda çadırları çöktü, çalışma malzemelerinin, giyeceklerinin sular içinde yüzme durumuyla karşılaşınca kazı evinin bulunması gerektiğini anlamıştı. Köylüler bir gün yine ısrarla ona ev sahibi olmasını söylediklerinde Jale Hanım bu kez "Peki, hele bir arsa bulunsun" diye yanıtladı. Bir akşam yemeğinden sonra köylüler yağmurdan çardak altında korunamayacaklarından sığındıkları heykel deposuna gelirler. Aralarında ihtiyar heyeti ve muhtar da bulunuyordu. "Biz kuyruk düzeltmeye geldik" dediler. Jale İnan'ın ilk kez duyduğu bu deyim arsa alım satımı ve senet işlerinde kullanılıyormuş. "Sana arsa bulduk, işte sahibi Hüseyin Ağa, onun arsasını alacaksınız" dediler. Jale İnan şaşırır çünkü arsa bedeli olarak istedikleri 300 Lira yanında

yoktur. Arif Müfid Bey O'na "istiyorsanız alın, ben size borç veririm, Siz bana İstanbul'da ödersiniz" der. Böylece Jale İnan Side'de tek katlı üç odalı bir eve sahip olur. İmkânlar dahilinde bu evi 4-5 sene içinde oturulabilecek duruma getirir. Bu ev, kazı, Side su yolları araştırmaları, onarım ve restorasyon çalışmaları sırasında ekibe hizmet vermiş ve hâlâ da vermektedir.

Arkeologlar sayesinde Side, giderek tanınmaya başlandı. Jale İnan kazı ve özellikle hayalini kurduğu onarım işlerinin devlet olanakları ile sürdürülemediğini anlamış ve Side'yi arkeoloji sanat merakı olan maddi durumları iyi, kişilere katkıda bulunabilecek kimselere tanıtmaya çalışmıştır. Kuzeni ve eşi Selma ve Ragıp Devres'i Side'ye davet eder ve onlara Side'yi gezdirir. Tiyatro çok ilgilerini çeker ve neden orada kazı yapılmadığını sorarlar. Side tiyatroları çok masraf ister ve bazen de hiçbir sonuca ulaşılmaz. Kazı tahsisatını hiçbir sonuç olmadan yalnız buraya kullanmak da kazı başkanına mantıklı gelmemektedir. Ragıp Bey, tiyatronun kazısı için yardımda bulunacağına dair söz verir. Bu arada kendisinden bir yardım daha istenir. Bulunan heykeller deponun dışına taşmış durumdadır. Deponun büyütülmesi için de yardım isterler ancak Ragıp Bey bunu reddeder. Ragıp Bey'in bu cevabı karşısında çok mahçup olur ve üzülürler. Ancak, ertesi gün kendisi, "Bana antik bir yapı gösterin, onu onarayım, müze olarak kullanın" deyince herkes çok sevinir. Agoranın karşısındaki hamam, bu işe en elverişli bina idi. O sıralarda yapı malzemesi (demir, çimento, ahşap vb...) dağıtım ve sıraya bağlı idi. Jale İnan bu işleri halledeceğini söyler. Çünkü o sırada Antalya Valisi bulunan Niyazi Akı ile olan dostluklarına güvenmektedir. Bütün sömestr tatillerinde 6 ay çalışmak suretiyle Side'deki çalışma 2 yıl içinde tamamlandı. İnşaatin mühendisliğini de Ragıp Devres üzerine almıştı. Sık sık eşiyle birlikte işleri yürütebilmek için Side'ye gidiyor ve Jale İnan'ın evinde kalıyorlardı. İnşaat 1961'de tamamlanmıştır. Heykellerin bu yeni binaya yerleştirilmesi ve sergilenmesi işlerini de Jale İnan yürütür. Açılış töreni yöresel ve tamamen kendine özgü bir merasim halinde gelişir. Jale İnan'ın organizasyonu, köylülere malzeme verilerek baklava ve börek yaptırıldı. Bir büyük kazanda meyve suyu hazırlandı. Manavgat kaymakamlığından gönderilen devasa çiçek demeti tapınağın önünde denizden çıkarılan bazalt sunağın içine komuldu. Merasime çevrenin büyükleri, Ankara'dan TTK Genel Müdürü Uluğ İğdemir, İstanbul Hollanda Arkeoloji Enstitüsü Müdürü Sense, kazı ekibi ve bütün köylüler davetliydi. Avluda yapılan merasimi köy kadınları oturdukları duvarların üzerinden beyaz örtüleriyle izliyorlardı. Cumhurbaşkanlığı bandosu iyi bir

tesadüf^{eseri}de Antalya'da bulunuyordu. Dönüş saatⁱleri ayarlanarak Side'ye merasime katılması sağlandı. Arif Bey'in konuşmasından sonra Jale İnan'a müzenin düzenlenmesi hakkında konuşması için söz verildi. Arif Bey bu işlerde çok emeğinin geçtiğini bildiği için kurdeleyi Jale İnan'a kestirme nezaketini gösterdi. Müzenin açılışı böylece çok güzel ve anlamlı bir törenle gerçekleştirildi. Giriş salonunun duvarına Selma ve Ragıp Devres'in portrelerini kapsayan mermerden bir levha konuldu. Antik Sideliler kente yardımı dokunan kimselerin heykellerini dikerler ve kaidelerine bu kişilere teşekkürlerini dile getiren yazıtlar eklerlerdi. Salon duvarına bu kabartma^{an} konulması bir bakıma bu geleneğin devamı niteliğindedir. Ragıp Devres Side'ye bu yardımlarını devam ettirmek ve aynı uygulamayı Perge'de de gerçekleştirmek istemiş ancak ömrü buna yetmemiştir.

Jale İnan'ın bu müzedeki heykeller konusunda İngilizce ve Türkçe olmak üzere iki ayrı cilt halindeki kitabı 1975 yılında TTK tarafından basılmıştır. Bu kitap "Side'nin Roma Devri Heykeltraşlığı" adını taşır. Bu kitabında, genellikle Yunan heykellerinin kopyalarını oluşturan bu eserler yardımıyla Jale İnan orijinallerle ilgili birçok probleme çözüm getirmiştir. Öyle ki 200 seneden fazla süren bazı önemli tartışmalara son vermiştir. Bu eseriyle hem Anadolu'nun Roma Dönemindeki heykeltraşlığına ve dolayısıyla Yunan heykeltraşlığına yeni katkılarda bulunmuştur.

1967'den itibaren Mansel kazı çalışmalarını Perge'de sürdürdü. Çünkü bu arada Side, turistik açıdan gelişmiş, işçi bulmak güçleşmiş bütün koşullar gittikçe ağırlaşmıştır. Üzerinde modern yerleşme olmayan Perge kazı yapmağa daha müsaitti. 1946 kazısından sonra 1953-1957 yıllarında Side'ye paralel olarak Perge'de de kazı yapılmış sonra gene ara verilmişti.

1954 yılında Antalya'da yapılan Üniversiteler toplantısına Arif Bey'de katılmış bölgenin tarihi ve arkeolojik faaliyeti ile ilgili konuşmalar yapmıştı. İstanbul Üniversitesi Rektörü, Edebiyat Fakültesi Arkeoloji kürsüsünün faaliyetini takdir etmiş ve bölgede bir Arkeoloji araştırmaları istasyonunun kurulmasının gerekli olduğu fikrini ortaya koymuştur. Böylece tüzüğü hazırlanan İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Antalya Bölgesi Arkeoloji Araştırmaları İstasyonu 1955'te kurulmuştur. Fakülte meclisi tarafından Prof. Dr. Arif Müfid Mansel müdür, Doç. Dr. Jale İnan müdür yardımcısı seçilmiştir.

1955 yılı kazı mevsiminden önce Jale İnan Antalya'da istasyon için Bahçelievler semtinde bahçe içinde büyük bir ev bulmuş kazı mevsiminden sonra da İstanbul Üniversitesi'nden gönderilen eşyaları yerleştirerek bakımı ve bekçiliği için Side'li bir aileye evi teslim etmiştir. Türk Tarih Kurumu'ndan birde ~~Yazıhanlı~~ cıp

tahsis edilince Perge Kazısını Antalya'dan yürütmek mümkün oldu. Perge'de çıkan heykeltraşi eserlerin yayın hakkını Mansel Jale İnan'a vermişti. Önce bu eserlerin onarımı gerekiyordu. Ancak uzman bulmak zordu. İstanbul Müzesi restoratörleri ancak kısa bir süre gelebiliyorlardı. Jale İnan/^{Müze müstahdemlerinden} eli bu işe yatkın olanları ~~restoratörleri~~ onların yanına vererek yetişmelerini sağlamıştır. Heykellerin yayına uygun fotoğraflarını çekmek te bir sorun oluştuyordu. Bu işe en elverişli bir fotoğraf makinesi sağlamış, çoğu resimleri kendisi çekmiştir.

Bu arada Side'de yeniden kazı ve restorasyon faaliyeti başlamıştır. Burada 1964'te yaz tatilini geçirmek için gelen ünlü Amerikalı Journalist Alfred Friendly ve eşi Jean Friendly Side'ye hayran kalmışlar ve bir ev edinip yaz tatillerini burada geçirmeye karar vermişlerdir. 1966'da Alfred Friendly, Uluslararası Side Dostları Derneği'ni kurmaya karar veriyor ve toplayacağı paralarla Side ve Perge kazı ve onarımlarını destekleyeceğini düşünyordu. Böylece özellikle Side'de ki harabenin temizliğine, Arif Bey'in Perge ve Jale İnan'ın Pamphylia Seleukia'sı kazılarına parasal yardımda bulunacaktı. Bir süre sonra Side'de yarım kalan hamamın kazısı tamamlandı. A. M. Mansel bu işi Jale İnan'ın yürütmesini önerdi. Jale İnan'ın ayrıca Kremna ve Pamphylia Seleukia'sında kurtarma kazıları da yapmıştır. Pamphylia Seleukiası'nda Anadolu'nun en iyi durumda korunagelmış agorasını tamamen ortaya çıkarmış hamam binasında sondajlar yapmış ve nokropolde mezarlık kilisesinin kazısını gerçekleştirmiştir. Agorada bulunduğu Orpheus ve Bilginler mozaiklerini Side Dostları'nın parasal yardımıyla kaldırarak Antalya Müzesi'ne nakletmiştir. Bu iki mozaik Antalya Müzesi'nin en önemli ve güzel buluntularını oluştururlar. Ayrıca agorada sütunları ve architrav blokları ile saçaklık parçası, ayağı kaldırılarak bir anstylos gerçekleştirilmiştir.

İkinci kurtarma kazısını da Kremna'da yapmıştır. Daha önce kaçak kazıda çıkarılan ve müzeye satılan heykellerin çıktığı yerde gerçekleştirdiği kazı sonucu bu heykellerin yazıtlı kaidelerini meydana çıkarmış ve 'Q' binası olarak isimlendirilen yapının planını elde etmiştir. Eski planlarda çeşme binası olarak gösterilen anıtsal yapının kazısı sonucu bir propylon olduğunu saptamıştır. Genel müdürlüğe kaçak kazıların sürdürüldüğü bu antik site bir bekçi gereğini raporla bildirmiştir.

Jale İnan 1973 - 74 akademik yılında misafir üye seçilerek ikinci kez gittiği 'Princeton The Insitut for Advanced Study'de bilimsel çalışmalarını sürdürürken; Amerika'da Türkiye'den gitme doğal ölçülerden büyük boyutlarda 8 - 10 bronz heykelin çeşitli kolleksiyonlarda sergilendiğini haber almıştır. Bunların Kremna'da bir

Sebasteion binasında bulunduğundan söz ediliyordu, Jale İnan bu heykellerin resimlerini topladı, ve Kremna kurtarma kazısı sırasında köylülerle diyalogu ve sit alanını incelemesi sonucunda heykellerin buradan gitmediklerini tespit etti, Ancak bu arada kaçırılan bronz heykellere benzeyen Burdur Müzesi'nde bulunan bir torsoyu saptadı, Müzeden heykelin, İbecik köyü civarındaki Bubon ören yerinde kaçak kazılar sonucu bulunduğunu ve müsadere yoluyla müzeye girdiğini öğrendi, Gidip bulunduğu yeri görmek ve kesin bir fikir edinmek istedi, Aynı zamanda müzedeki heykel müsadere edildikten sonra çıkış yerinde Mehmet Yılmaz tarafından kazı yapılmıştı, Bu binada ^{bulunan} bir çok kaideler ~~ve~~ üzerlerinde imparator isimleri yazılı idi, Jale İnan Amerika'ya kaçırılmış heykellerle bu yazıtlar arasında bilimsel ilişki kurarak eserlerin Bubon'dan kaçırıldığını tespit etti, Bu araştırmalarını Almanca olarak büyük bir makale halinde IM (197) yayınladı, Ve İbecik köylüleriyle yaptığı temasta köylülere heykellerin fotoğraflarını gösterdi, Köylüler bu heykelleri tanıdılar, Böylece kaçakçılık kesin olarak saptanmış oldu,

Jale İnan, öğrencilik arkadaşı Elisabeth Rosenbaum ile birlikte 1966'da yayınladığı "Roman and Early Byzantine Portrait Sculpture in Asia Minör" kitabından sonra ikinci cildi hazırlarken Avrupa'da Anadolu menşeli portreler üzerine inceleme seyahati yapmıştır, Bu nedenle Kopenhag Müzesi'ne de geleceğini bildirmiştir, Jale İnan çalışmalarını 3 gün içinde tamamlamış ve Kopenhag'dan ayrılmıştır, Ancak Bubon'da bulunan Septimus Severius heykelinin başının Kopenhag Müzesi'nde olduğunu sonradan öğrenmiştir, Hikaye şöyle ki: Kaçakçılar fazla para kazanmak için heykelin önce gövdesini bir kolleksiyoncuya satmışlar; bir süre sonra da başı götürüp satmak istemişler, Gövdeye sahip olan adamın başı almak için çok para ödeyeceğini düşünerek fahiş bir fiyat istemişler, Adam çok pahalı bulduğundan başı alamamış, ve Kopenhag Glypthotek bu başı satın almıştır, Bu olaydan sonra Jale İnan'ın Kopenhag Müzesi'ne geleceğini daha önceden haber alan müze yetkilileri bu başı ortadan kaldırmışlardır, Birkaç sene sonra bu baş yayınlanınca Jale İnan envanter numarasından başın kendisinin müzeyi ziyaretinden çok önce sergilenmeye başladığını anlamış ve müze müdürüne ziyaretinde bu başı göremediğine çok üzülüğünü bildiren bir mektup yazmış, Müdür utandığından bu mektubuna cevap yazmamıştır, Daha sonra Jale İnan'ın talebi üzerine başın fotoğraflarını göndermişlerdir, Aradan yıllar geçip tekrar Kopenhag'a gittiğinde vücut ve gövdeyi bararada görünce hayretler içinde kaldı, Ancak baş tam oturtulamamıştı, Müze Müdürü başın kırık kısımlarının düzeltildikten sonra oturtacaklarını ancak gövdeyi satın alamadıklarını söylemiştir,

Son zamanlarda eser kaçakçılığı ülkemizde kamuoyunda büyük ilgi uyandırmaktadır. Bu konuda bilgi almak için kendisine başvuran Milliyet Gazetesi yazarlarından Özgen Acar'a işini kolaylaştıracak dökümanlar, ipuçları ve makalesinin bir kopyasını vererek yardımda bulunmuştur. Özgen Acar'a evvela İbecik köyüne gidip araştırmalar yapmasını önermiştir. Özgen Acar bugün Amerika'da bu heykellerin peşini kovalamaktadır.

Bir defasında Arif Müfid Mansel ile birlikte Antalya-Ankara arasında yolculukları sırasında Burdur Müzesi'ne uğradıkları zaman mermerden bir heykele ait belden yukarı bir fragman görmüş ve Arif Bey'e bunun Perge kazısında çıkan bir heykelin üst kısmı olabileceğini söylemiş ancak Arif Bey buna pek ihtimal vermemiştir. Müze Müdürü ise "İspatlırsanız sizin olsun" vaadinde bulunmuştur. Jale İnan gövdenin kırık kısmının konturu çizmiş ve yanına almış. Antalya'ya geldiğinde Perge heykelinin kırık yüzeyine oturttuğunda onun parçası olduğuna şüpheye düşen Jale İnan'ın şüphesini bırakmayacak bir uyum saptamıştır. Derhal Burdur Müzesi müdürüne telefon ederek verdiği sözü hatırlatmış ve gelip fragmanı alacaklarını söylemiş. Ancak müdür bunun pek kolay olamayacağını ve çok sayıda resmi yazışmaları gerektirdiğini söyleyince; Jale İnan bizzat Genel Müdürlük ile temas ederek bu parçanın Antalya Müzesi'ne nakledilmesini sağlamıştır. Bu parça Antalya'ya gelip yerine oturtularak güzel bir eser yeniden kazanılmıştır. Jale İnan'ın çok sayıda bu tür buluşları vardır. Kazılarda heykeller tüm parçaları ile bir arada bulunmaz. Bazen bir heykelin başı ilişkisiz bir yerde senelerce sonra bulunabilir. Bu tür parçaların aralarındaki ilişkiyi görüp heykelleri tımlamak Jale İnan'a sonsuz mutluluk vermektedir. Bazen yurtdışında kitaplıklarda çalışmalarını sırasında bu tür ilişkileri saptadığında Side veya Antalya Müze müdürlüklerine yazar ve şu envanter no.lu kol parçası falan no.lu torse ile birleşiyor mu diye sorar; genellikle olumlu yanıt alırdı. Bir defasında Antalya Müzesi Müdürü "Hocam bize Amerika'dan mektuplarınızla heykelleri tamamlatıyorsunuz" diye sitayişte bulunmuştur.

Jale İnan Perge kazısının kürsü elemanları ile yürütülemediğini, daimi bir ekibe ihtiyaç olduğunu görmüş ve Antalya bölgesi Arkeoloji araştırmaları merkezine yeni kadro tahsisi için büyük çaba sarfetmiştir. Nihayet 7 kadro temin edebilmiştir. Maaşlar tatmin edilemediği için ancak genç mezunlar, kazılara katılma, mesleklerinde ilerleme ve bilimsel araştırmalarda bulunma olanağı sağlayan bu kadrolara talip oldular. Kazılardan sonra arşiv, yazı ve çizim işleri yanı sıra kitaplıklarda kazılarda çıkan çeşitli eserler üzerine çalışarak kazı neşriyatına katkıda bulunacaklardı. Seminer ve Fakülte kitaplıkları bu tür çalışmalara yeterli olmadığından bu gençlerimizin Alman, Fransız, Hollanda Arkeoloji Enstitülerinin kitaplıklarında çalışmaları gerekiyordu.

YÖK çıkıncaya kadar bu çalışma planı uygulanabildi. Ancak tüm gün fakültede bulunma zorunluluğu gençlerin idealine aykırı düştü. Jale İnan emekliye ayrıldıktan sonra da bu arkadaşlar ayrıldılar. Şu anda arşiv işleri sahipsiz kalmış durumdadır. 1975 - 1985 yılları arasında Perge kazısı dört başı mamur işlemiştir. Tam verimli duruma geçeceği sırada ekip dağılmıştır. Jale İnan'ın en büyük temennisi Perge kazısı için daimi bir ekibin bir an evvel kurulmasıdır. Bir kazının iyi bir şekilde yürütülebilmesi için araç gereç de büyük önem taşımaktadır. Bu hususta Perge ve Side kazıları şanslıdılar. Side Uluslararası Dostları Vakfı'nın gelişmesi için vakfın başkanı Side'de faaliyet gösterilmesini istiyordu. Apollon tapınağı için olanak sağlamayı vaad ediyordu. Jale İnan öteden beri kazısı yapılan binalardan çıkan mimari parçaların yerde bırakılmalarına karşı idi. Zamanla bu parçalar yeniden bitki ve toprak örtüsü altında kalıp kayboluyordu. Kendisi kısmen düzenleme, kısmen anastylos veya restorasyon ile mimari bünütuların değerlendirilmeleri ve böylece korunmaları sağlamak taraftarı idi. Apollon Tapınağı'nın onarımına karar verildikten sonra 1977'de restorasyon ön hazırlıklarına başlandı. Gerekli araç gerecin hibe muamelesi insanı yıldırarak kadar zordu. Side Uluslararası Derneği'nin kurucusu ve başkanı Alfred Friendly, Antalya Bölgesi Arkeoloji Araştırmaları Merkezi'ne kazı ve onarım için en önemli aletleri bizzat kendisi hibe etti yada edilmesini sağladı. Bunların başlıcaları cip, vinç, pixie, hilti, kaynak makinesi, betonier, tazyikli yıkama makinesi ve boru iskeledir. Ama bunların hibe muamelesinin takibi, müsaadelerinin çıkarılması, gümrük işlemlerinin tamamlanması Jale İnan'ın büyük çabaları sonucunda gerçekleşmiştir. Ancak bu araç gereçler sayesinde Perge kazıları, Side'de Apollon Tapınağı ve Perge'de Demetrios ve Apollonios takının onarımları yürütülebilmektedir. Jale İnan bu araç gereçler ve istasyona sağladığı kadro sayesinde, özellikle Perge'de çıkan çok sayıda heykelleri her kazı mevsimi sonunda müzeye onarılmış olarak teslim ediyordu.

Jale İnan, öğrenciliğinden beri heykeltıraş sanatına büyük ilgi duymuştur. Macar asıllı Profesör A. Hekler'in ve Max Wegner'in misafir hoca olarak Berlin Üniversitesi'nde verdikleri Roma Portre Sanatı ders ve seminerlerine katılmış ve heykeltıraşının bu bölümüne özel bir ilgi duymuştur. Daha o zaman Anadolu'nun Roma dönemi eserlerini toplayıp yayınlamaya karar vermiş ve babasına bu fikrini açıklamıştı. Babası bu konu ile ilgili kendinde olan fotoğrafları ona göndermişti.

Ancak yurda döndüğünde birçok gayileler onu bir süre bu planını gerçekleştirmekten alıkoymuştu. Tasarladığı programının ilk eseri olarak "Antalya Bölgesi Roma Devri Portreleri" kitabı Türkçe ve Almanca olarak 1965 yılında TTK Kurumu tarafından yayınlandı. Bu sırada Almanya'daki tahsil arkadaşı Elisabeth Rosenbaum İstanbul'a gelmiş ve kendisini bulmuştu. O da aynı konu ile ilgileniyordu. Malzemenin çok zengin olduğunu bilen Jale İnan'ınla bölgeleri aralarında paylaşarak korpus mahiyetindeki kitabı beraber yayınlamalarını önerdi. Bu eser "Roman and Early Byzantin Portrait Sculpture In Asia Minor" ismiyle British Academy tarafından 1966 yılında yayınlanmıştır. Bu kitabı malzeme bakımından tamlayıcı mahiyetteki, gene müştereken hazırladıkları "Römische und Frühbyzantinische Porträtplastik aus der Türkei (Neue Funde)" text ve levha ciltlerinden oluşan eser Alman Arkeoloji Enstitüsü tarafından 1979'da yayınlanmıştır. Bu kitabın zengin malzemesini toplamak için Jale İnan Roma portreleri bulunan Anadolu'nun tüm müzelerini gezmiş, eserlerin resimlerini çekmiş ve notlar almıştır. Ayrıca Avrupa'nın Budapeşte, Viyana, Münih, Hamburg, Kopenhag, Köln, Londra, Paris kentlerinin müzelerinde de incelemelerde bulunarak fotoğraflar çekmiş, notlar almış ve gerekli fotoğrafları ısmarlamıştır. Amerika'da Paul Getty Müzesi'ni gezerek notlar almıştır. Bu arada rastlantı olarak fotoğrafını ele geçirdiği fakat nerede olduğu bilinmeyen Anadolu'dan kaçırılmış İmparator Caesar'ın portresinin Paul Getty Müzesi'nde bulunduğunu saptamıştır. Müsterek yazdıkları bu iki cilt eser Anadolu'nun Roma ve Erken Bizans Dönemi portre sanatı araştırmaları açısından büyük bir boşluğu doldurmakla önem taşımaktadır. Jale İnan'ın "Side'nin Roma Devri Heykeltraşlığı" eseri de 436 heykel ve heykel fragmanı incelenmiştir. Çoğunlukla Yunan eserlerinin kopyalarını oluşturan bu eserde Jale İnan, Yunan orijinalleri için esaslı sonuçlar elde etmeye çalışmıştır. Bu araştırmaları çoğu kez olumlu sonuçlar vermiştir. Jale İnan böylece bazı eserler hakkında generasyonlar boyunca süregelen tartışmalara son vermiştir.

Kitaplarını Antalya Müzesi'ne hibe etmekle hem Antalya Müzesinde çalışan meslektaşlarının hem de İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Antalya Bölgesi Arkeoloji Araştırmaları merkezinde kalan kazı ekibinin yararlanmasını sağlamıştır. Ayrıca Almanya'da "DFG" kuruluşundan temin ettiği bir fonla müze kitaplığı giderek gelişmektedir. Jale İnan şu anda Side Apollon Tapınağı'nın kazı ve onarım çalışmalarını yürütmekte ve daha önceki kazı faaliyetlerini değerlendirmektedir. Ayrıca çok geniş çapta bir çalışma olan Perge heykeltraşisi konusunda bir kitap üzerinde yoğun çalışmalarını sürdürmektedir.

Kısaca anlatılan özgeçmişinden de anlaşılacağı üzere Jale İnan arkeolojinin, eğitim, kazı, restorasyon, yayın hatta antika kaçakçılığına varıncaya dek her alanında hizmet vermiştir ve hâlâ da hizmet vermeye devam etmektedir.

Prof. Dr. Jale İnan'ın
İLMİ ARAŞTIRMA VE YAYINLAR LİSTESİ

1. Kunstgeschichtliche Untersuchung der Opferhandlung auf Römischen Münzen, Dissertation, Berlin 1943.
2. Yunan Devrinde Küçükasya Sanatı, II. Türk Tarih Kongresi, Ankara 1943, s.83-94.
3. "Antalya" İnönü Ansiklopedisi, 1947.
4. "Side'de bulunan heykeltraşi eserler", IV. Türk Tarih Kongresi, Ankara 1948, s. 72-79, Res.1-14.
5. Yunan ve Roma Sanatı, Andreas Rumpf'dan tercüme, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Yayınlarından, No.419, İstanbul, 1949.
6. 1947 Senesi Side Kazılarına Dair Ön-rapor. (Vorläufiger Bericht über die Ausgrabungen in Side im Jahre 1947) Türk Tarih Kurumu Yayınlarından, V. Seri No.11, Ankara 1951, (A. M. Mansel ve Emin Bosch ile beraber), Heykeltraşlık eserleri -Skulpture, s. 27-46, Lev. XXIX - XXXV.
7. Side Agorası ve Civarındaki Binalar, 1948 Yılı kazılarına dair rapor. (Die Agora von Side und die Benachbarten Bauten, Bericht über die Ausgrabungen im Jahre 1948) Türk Tarih Kurumu Yayınlarından, V. Seri Ankara 1956 ve 1951 (A.M. Mansel ve G.E. Bean ile birlikte I. Heykeltraşlık Eserleri (Sculpturen) II. Nekropol Araştırma ve Buluntuları (Untersuchungen und Funde in der Nekropole) s. 49 - 77, Lev. XXV - XXXVII.
8. "Aziz Ogan" İstanbul Enstitüsü Dergisi III, İstanbul 1957, s. 167 - 177, Lev.1-5.
9. "Side ve Perge 'de bulunan Portreler" V. Türk Tarih Kongresi, Ankara 1960, s. 36 - 37, Lev. X-XIX.
10. "Ausgrabungen in Side" Deutsch-Türkische Gesellschaft E.V. Bonn, Mitteilungen August 1961 Heft 41, s. 3-6, mit 6 Abbildungen.
11. "Side Müzesi'nen Açılışı" Belleten XXVII, Ocak 1963, sayı 105, s. 128-129.
12. Antalya Bölgesindeki Roma Devri Portreleri (Römische Porträts aus dem Gebiet von Antalya) Türk Tarih Kurumu Yayınlarından V. Seri No. 2, Ankara 1965.
13. "Tree Statues from Side" Antike Kunst, Jahrgang 1970 (Doppelnummer) 17 vdd. Taf. 11-21. *of some Famous Greek Statues*
14. "Roman Copies from Side" Antike Plastik XII, 69 vdd. *Lev. 15-20*
15. Roman and Early Byzantine Portrait Sculpture in Asia Minor. Published for the British Academy by the Oxford University Press, London 1966. (E. Rosenbaum ile birlikte).

16. Side'nin Roma Devri Heykeltraşlığı, Türk Tarih Kurumu yayınlarından, V. Dizi, s. 30 (Antalya Bölgesinde Araştırmalar s. 8a)
17. Roman Sculpture in Side, Türk Tarih Kurumu yayınlarından, V. Dizi, s.30a. (Antalya Bölgesinde Araştırmalar s.8)
18. "Herakles oder Commodus" Festschrift für Frank Brommer Mainz, 1977, 187 vd. Tey. 52
20. "Neue Porträtstaiuen aus Perge" Mansel'e Armağan II , TTK Basımevi, 1974. s. 643 - 661, Lev. 195 - 218.
21. "Der Bronzeterse im Burdur - Museum aus Bubon und Der Bronzkopf im J. Paul Getty-Museum", İstt. Mitt Band 27/28, 1977/78, 267 vdd.
22. ²² Römische und Frühbyzantinische Porträtplastik aus der Türkei, Philip von Zabern Mainz 1979.
23. ⁴ Lysippos'un Sandal Bağlayan Hermes Heykeli, Belleten Nisan 1979, sayı 170 (Doğumunun 80. Yıldönümü nedeni ile Uluğ İğdemir'e armağan edilmiştir) s. 397 - 413, 4 resimle.
24. ⁵ Thronende Isis von Perge, Ekrem Akurgal'e Armağan, Festschrift für Ekrem Akurgal, s. 1 - 8 Taf. I - III. *Ein männlicher Porträtkopf im Museum von Bursa, EIKONES. Hens Jucker zum sechzigsten Geburtstag, gewidmet, 1978, 143 vd. 1979, 48*
25. Demetrios und Apollonios Bogen in Perge, Festchrift für Wolfgang Müller - Wiener Baskıda.
26. ⁷ Aphrodite, Tänzerin oder Wassernymphe, Festschrift für Nikolaus Himmelmann,
27. ⁸ Der Sandalbindende Hermes von Lysippos, adlı makale (Antike Plastik Cild XXI). yayınlanmak üzere Prof. A. Borbein'e teslim edilmiştir.
28. ⁹ Pamphylia Seleukiası 1979 çalışmaları, Kazı Sonuçları Toplantısı , s. 11 - 14, Lev. IV, V.
29. ³⁰ Perge 1979 yılı Kazı ve Onarım Çalışmaları, Kazı Sonuçları Toplantısı II, s. 5 - 9, Lev. I, II, III.
30. ¹ Perge ~~1981 Yılı Kazı ve Onarım Çalışmaları, TAB XXVII, 2^e 1983, s. 1-63~~ Res. 1 vdd.
31. ^c Perge ~~1982 yılı Kazı ve Onarım Çalışmaları, Kazı Sonuçları Toplantısı V, 1983, s. 199 - 202, Res. 1 vdd. 3. 437-452~~
33. ^f 1974 ve 1975 Perge Kazıları, Atatürk Kongresleri 1975-1976 VIII (1983) 203 vd Lev. I - XIII.

32. ⁴ Perge 1983 yılı Kazı ve Onarım Çalışmaları, Kazı Sonuçları Toplantısı VI, 1984 s. 323 - 344 Res. 1 vdd.
33. ⁵ Perge 1984 yılı Kazı ve Onarım Çalışmaları, Kazı Sonuçları Toplantısı VII, 1985 s. 397 - 420 Res. 1 vdd.
34. ⁶ Perge 1985 yılı Kazı ve Onarım Çalışmaları, Kazı Sonuçları Toplantısı VIII, 1986 s. 137 - 175 Res. 1 vdd.
35. ⁷ Perge 1986 yılı Kazı ve Onarım Çalışmaları, Kazı Sonuçları Toplantısı IX, 1987 s. 185 - 214 Res. 1 vdd.
36. ⁸ Side 1983 yılı Apollon Tapınağı Restorasyonu Çalışmaları, Kazı Sonuçları Toplantısı VI, 1984 s. 345 - 365 Res. 1 vdd.
37. ⁹ Side 1984 yılı Apollon Tapınağı Restorasyonu Çalışmaları, Kazı Sonuçları Toplantısı VII, 1985 s. 421 - 430 Res. ~~1 vdd.~~
38. ¹⁰ Side 1985 yılı Apollon Tapınağı Restorasyonu Çalışmaları, Kazı Sonuçları Toplantısı VIII, 1986 s. 177 - 186 Res. 1 vdd.
39. ¹¹ Side 1986 yılı Apollon Tapınağı Restorasyonu Çalışmaları, Kazı Sonuçları Toplantısı IX, 1987, s. 173 - 184 Res. 1 vdd.

Boğaziçi Üniversitesi

Arşiv ve Dokümantasyon Merkezi

Jale İnan Arşivi

JALBIO0100602